

Mengelmoes

Mededeling:

Ook dit jaar hoop ik weer post te kunnen sturen met kerst naar uw gewone brievenbus om u namens ons allemaal hier een fijne kerst te wensen en een gelukkig nieuwjaar.

Dit kan ik alleen maar doen als ik in het bezit ben van uw adres.

Bent u in het afgelopen jaar verhuisd of heeft u nooit gewone post van mij gehad maar zou u dat wel willen, geef dan uw adres even door via dit email adres.

Jambo nieuwsbrieflezers

30-10-2004, Ruiru , Kenya

Habari? (Hoe gaat het in Swahili)

Het is alweer ruim 2 maanden geleden dat ik u schreef. Ik heb er vaak aan gedacht te schrijven en heb het ook wel eens gedaan maar uiteindelijk belandde mijn brief weer in de prullenbak. Deze nieuwsbrief kost me moeite omdat ik gewoonweg niet weet waar te starten. Er is namelijk in de afgelopen twee maanden zoveel gebeurd.

Ik heb nu besloten een aantal gebeurtenissen in het kort op te schrijven zodat u toch weer op de hoogte bent van veel dingen die spelen hier in het weeshuis Spirit of Faith.

Laat me beginnen bij een speciale reis die ik heb mogen maken.

Albert Schweitzer Award

Totaal onverwacht kreeg ik een speciale uitnodiging vanuit Amerika om aldaar de Albert Schweitzer Award of Excellence in ontvangst te nemen, ticket en verblijf werden allemaal betaald. Het was een verrassing van God, althans zo zie ik dat. In februari dit jaar heb ik geprobeerd om sponsors te vinden in U.S.A maar ik had geen succes en nu ineens een dergelijke onderscheiding die me tevens de kans geeft om met heel veel mensen in U.S.A te spreken!

De reis was kort, ik ben een week weggeweest uit het weeshuis in totaal, de reistijd lang maar echt heel mooi.

Omdat ik vanuit hier niet rechtstreeks kan vliegen naar Californie vloog ik over Nederland en had ik de kans om zowel op de heen als de terugweg te overnachten bij mijn zus en haar gezin waar mijn ouders ook naar toe waren gekomen.

De vliegreis van Amsterdam naar Californie was echt geweldig. Ik zat bij het raam en het was helder weer; onder mij zag ik b.v. IJsland en Groenland en de geweldige ijsvlakten die ik tot voorheen alleen op de televisie had gezien, ook de Rocky Mountains kon ik prachtig bekijken zo vanuit de lucht.

De uitreiking van de Award vond plaats tijdens de opening van het academische jaar op de Chapman University. De president van de universiteit, President Doti , kende ik al een beetje maar voor de rest was alles natuurlijk nieuw en vreemd. Ik was ook erg zenuwachtig kan ik u zeggen. In het vliegtuig heb ik getracht een speech te schrijven en bedacht me dat er wel wat moeilijke woorden in moesten, zo'n uitreiking is immers niet niks en bovendien had ik een en ander gelezen over mijn voorgangers die de Award kregen en dat zijn in mijn ogen toch wel behoorlijke hoge pieken (zal wel geen goed Nederlands woord zijn maar u begrijpt mijn gevoel erbij denk ik wel als ik het zo omschrijf). Albert Schweitzer heeft in Afrika een ziekenhuis opgericht en hier jarenlang gewerkt, ook heeft hij diverse boeken geschreven en heeft hij vele studies afgerond, o.a. Godsdienst en Medicijnen. Een erg bekende uitspraak van Albert Schweitzer is "Reference of Life" dat vrij vertaald betekent "Respect voor al wat leeft". Dit zijn woorden die goed passen bij het weeshuis en het werk erom heen en hier had ik dan mijn speech ook op gebaseerd. Ik ben echter niet goed in speechen oplezen van een papiertje en een moeilijk verhaal onthouden (zonder de houvast van een dia/ powerpoint presentatie) kan ik ook niet goed. Ik zat er al met al erg mee in mijn maag.

Aangekomen in het hotel in Californie ben ik eerst gaan slapen, dit om een wel bekende jetlag te voorkomen. (Ik was

ongeveer 16.00 uur in het hotel Amerikaanse tijd en er is 9 uur tijdsverschil ongeveer met Kenia). Om 23.00 uur ben ik opgestaan en buiten gaan zitten. Het was raar, zo in mijn eentje, geen Miriam, geen nachtwakers of 75 andere kinderen om me heen. Er was ook geen muur, ik keek recht op straat en zag allemaal mensen voorbij lopen op een paar meter afstand. pas toen merkte ik hoe anders de wereld is in U.S.A / Nederland in vergelijking met Kenia. Ik genoot echt even van dit buiten zitten en heb dit dan de volgende dagen ook gedaan. Deze avond echter gebruikte ik opnieuw om aan mijn speech te werken, opnieuw las ik hem door, kraste ik erin en voelde ik zoveel twijfel. Het was zo ongeveer 1.00 uur 's nachts toen ik weer naar bed ging.

De volgende morgen nam ik een douche, kleepte me aan en merkte vervolgens dat ik zweette van de zenuwen.

Ik ging op de rand van het bed zitten en bad tot God. Ik zei tegen God o.a. "wie ben ik dat ik deze Award in ontvangst neem? Bent U het niet die mij naar Afrika heeft gestuurd? Bent U niet mijn werkgever en bent U daarom niet degene die het woord hoort te doen?" Ik eindig mijn gebed met een lied "Ik ben gewoon een stukje klei, U bent de pottenbakker".

Dan ga ik met de route omschrijving onderweg naar de Universiteit. Ik ontmoet daar President Doti en het is fijn hem te zien. Hij stelt me voor aan diverse mensen en uiteindelijk ook aan Marvin Meyer de voorzitter van de Albert Schweitzer commissie.

Dan gaan we het podium op, in de zaal zitten een heleboel studenten. De studenten gaan zingen, het is zo overweldigend en mooi dat ik op slag mijn zenuwen kwijt ben.

Marvin Meyer spreekt en vraagt me naar voren te komen voor de uitreiking van de Award.

Ik laat mijn speech onder de stoel liggen, God geeft me de woorden. Uiteindelijk zijn de woorden niet meer ergens terug te halen in de originele speech. De kracht van God, de hartelijkheid van alle mensen op de Universiteit, het gezang van de kinderen gaven me de kracht om gewoon te praten, een stukje klei te zijn gevormd door de pottenbakker.

Ik heb de Award in ontvangst genomen namens u, namens alle sponsors van het weeshuis, namens alle werknemers in het weeshuis en de oprichter van het weeshuis.

De dagen die hierop volgden waren ronduit leuk te noemen. Hier en daar een lezing en

's avonds met mensen ergens eten. Ik had ondanks dat ik er maar kort was, 4 dagen, genoeg vrije tijd en ben zelfs naar het strand geweest met de fam. Doti!

Terug in Kenia

Privé leven

Er heeft een belangrijke verandering plaats gevonden in mijn privé leven die ik u niet kan onthouden natuurlijk.

Mijn vriend Fester (ook Nederlander) is hier komen wonen!

Daarbij kan ik u nu nog een nieuwtje vertellen en dat is dat we in verwachting zijn!

Weeshuis perikelen

De afgelopen 2 maanden kregen we ook hier te maken met de gevolgen van de droogte.

Andere delen van Kenia kregen daar al eerder mee te maken.

De grond werd uiteindelijk dusdanig droog dat de waterpomp geen grondwater meer kon oppompen.

Ook de stroom en de telefoonverbinding (en hiermee ook e-mail) waren geen vanzelfsprekendheid.

Wormkuur

Het was een gewone zondagmorgen dat we naar de kerk gingen die gehouden wordt in de eetzaal van het weeshuis. Normaal staan de kinderen uitbundig te zingen en te dansen, vandaag zaten de meeste kinderen er volledig afwezig bij. Een meisje verteld me dat het komt omdat ze gisteren wormtabletten hebben gehad. Ik ben verbaasd en denk bij het zien van al die verdwaasde koppies dat je nog beter wormen kunt hebben dan dergelijke rare medicijnen.

Na de dienst vraag ik bij de "mama's de medicijnen op.

Ineens gaat 1 meisje erg raar doen. Simon, een van de jongetjes roept me en zegt: "Ria look , Margret is becoming crazy". Margret is inderdaad raar aan het doen, ze lijkt wel helemaal stoned! Er word heel veel thee gezet in de hoop dat dit de medicijnen zo snel mogelijk afdrijven.

Margret valt in een soort diepe slaap met haar ogen open.

Met spoed rijden we naar een goed ziekenhuis in Nairobi.

Ik laat de arts de medicijnen zien, de medicijnen blijken niet voor wormen te zijn en dat dachten we hier dus al. Het blijken een soort kalmeringsmiddelen en een volwassen persoon mag op voorschrift van een arts hooguit 1 tablet per dag.

Op onze pot staat : kinderen 0-4 jaar 1 tablet. Kinderen 5-10 jaar 2 tabletten. Kinderen 10 jaar en ouder 3 tabletten.

Ik probeer er achter te komen hoeveel pillen Margret heeft gehad en vraag het aan Ester, 1 van de kinderen die mee is naar het ziekenhuis. Ester antwoordt als volgt: "Dat weet ik niet, pillen zijn net snoepjes en soms onderhandelen kinderen er wel mee, misschien heeft Margret wel heel veel gehad?"

Dat een aantal kinderen hun "wormenkuur "ontlopen hadden was me al duidelijk, sommige kinderen waren namelijk heel helder en normaal en anderen helemaal suf.

Margret moet worden opgenomen in het ziekenhuis. Ze is nog niet wakker als we het ziekenhuis verlaten maar de dokter zegt dat ze er wel weer bovenop komt.

De volgende dag schakelen we de politie in. De apotheek bekent de fout en zegt sorry.

Donderdag pas word Margaret ontslagen uit het ziekenhuis.

Kamperen

Een groot deel van de kinderen van het weeshuis was ook dit jaar weer uitgenodigd door Wings of Support om mee te gaan op bushcamp.

Een kampeervakantie van 4 dagen bij Lake Nakuru.

Een prachtig safari gebied en de kinderen hebben genoten van de dieren (giraffen, neushoorns en zelfs leeuwen) en natuurlijk van alle aandacht die ze hebben gekregen.

Longontsteking en malaria

Het is ook in deze tijd dat kleine Simon Githinji opgenomen word in het ziekenhuis.

Hij blijkt longontsteking te hebben en waarschijnlijk malaria erbij.

Ook hij is ondertussen weer gezond en wel terug in het weeshuis.

Nieuwe kinderen

In totaal zijn er in de afgelopen 2 maanden 6 kinderen bijgekomen in het weeshuis.

Twee van deze kinderen, Hannah en John gingen hier al een jaar naar school en stonden op de wachtlijst voor het weeshuis. Ze hebben nog een opa en een oma. Opa en oma werken op de koffie plantage en door dit werk hoeven ze geen huur te betalen voor hun huis (verder krijgen ze geen salaris). Ook hebben de opa en oma een groentetuintje. Het was wat we noemen hier een grensgeval, niet echt dringend maar uiteindelijk hadden de kinderen wel hulp nodig.

De vier andere kinderen komen uit een gezin met 9 kinderen.

Hun moeder is al 2 jaar geleden overleden aan de gevolgen van TBC.

De vader is onbekend.

Twee jaar eerder kwam al een aanvraag binnen over dit gezin in het weeshuis.

We hebben toen een kijkje genomen daar en zagen dat er nog heel veel familie was en we wilden graag dat hun de zorg op zich zouden nemen.

Nu blijkt dat 4 van de grotere kinderen ondergebracht zijn bij ooms en tantes, 5 zijn er bij oma.

Oma en de kinderen worden onderhouden door haar zoon die een baan heeft met minimum inkomen. De man heeft zelf ook vrouw en kinderen.

Hoe goed deze mensen het ook proberen ze hebben het echt moeilijk.

We besluiten de 4 jongste kinderen op te nemen in het weeshuis.

De oma is zo geweldig blij!

Per ongeluk belanden we ook bij het huis van haar burens.

Het is geen huis te noemen. Het dak is gemaakt van wat plastic zakken b.v.

In dit huis woont een echtpaar met 3 kinderen.(Het blijkt ook een zoon van oma te zijn)

Het echtpaar dat ongeschoold is en geen vast werk heeft gaat iedere dag op zoek naar een ander baantje om maar weer eten bij elkaar te krijgen voor die dag.

De kinderen ontmoet ik ook.

Het zijn neefjes en nichtjes van de kinderen die we gaan opnemen.

Al de kinderen blijken in groep 2 van de lagere school te zitten. Niet verwonderlijk als je weet dat twee jaar geleden op de regeringscholing het schoolgeld is afgeschaft.

"De kibaki generatie" zegt een Nederlandse bezoeker toepasselijk.

Het huis laat me niet los.

Na een periode van droogte komt eindelijk de regen, en als het hier regent dan regent het goed!

Als ik 's nachts het gekletter op het dak hoor van de regen denk ik aan de "kibaki generatie" en hun ouders en het huis zonder dak.

Er komen 3 bezoekers uit Nederland die erg handig zijn in de bouw.

Ik vraag hun een kijkje te nemen bij het huis.

Dat doen ze en jawel..ze hebben ondertussen een dak op het huis gezet!

Operatie Miriam

Miriam die hier vorig jaar kwam, het meisje met knipje in de lip en open gehemelte, was in februari al geopereerd aan haar lipje.

Nu ruim een week geleden is ze geopereerd aan haar gehemelte, het is nu dicht.

Dat was eerder dan we hadden gepland maar het is een teken dat ze goed groeit.

Onderweg in de auto naar het ziekenhuis zwaait ze nog vrolijk naar alle andere chauffeurs op de weg, ze heeft geen idee wat haar boven het hoofd hangt.

Na de eerste bloedprik is het echter volledig gedaan met haar vrolijkheid en ze heeft besloten het vanaf nu op een huilen te zetten.

Onderweg naar de operatie zaal klemt ze zich aan me vast en als iemand haar probeert over te nemen zet ze het weer op een brullen.

Na de operatie moet ze 3 nachten in het ziekenhuis blijven, Miriam vind dat helemaal niet leuk! Ze mag nog geen stevig voedsel, ze is vloeibaar gewend maar krijgt thuis wel alle vormen van eten die dan flink fijn zijn gemaakt, nu krijgt ze melk en yoghurt en haar maag is daardoor leeg. Miriam huilt eigenlijk alleen maar als ze trek in eten heeft. In het weeshuis worden daar al grapjes over gemaakt als "Als Miriam geen eetlust meer heeft dan moet je direct een ambulance bellen". En nu .nu moet ze het doen met melk en yoghurt, met geluk wat dunne pap of slappe soep, ze baalt echt als een stekker en laat dat heel erg duidelijk merken.

Iedereen doet zijn best het haar naar de zin te maken, zelfs college kinderen zoals Mbondo en Veronica komen op bezoek in het ziekenhuis en gaan met haar aan de wandel.

Gladys neemt de nachtdienst voor haar rekening en Fester en ik de dagdienst.

Als we donderdag met haar thuis komen is mijn huis versierd met ballonnen en vlaggetjes!

De nacht van donderdag op vrijdag slaapt Miriam amper , continu wil ze vast gehouden worden en als je denkt dat ze slaapt en je haar weg legt is ze ineens weer klaarwakker.

In dat stadium zitten we nu eigenlijk nog. Ze heeft waarschijnlijk buikpijn , de hechtingen in haar mond zijn al aardig hersteld. Ze moet denk ik ook nog wennen aan haar nieuwe dichte gehemelte. Voorheen probeerde ze nog weleens iets na te zeggen b.v. maar nu wijst ze slechts naar dingen en zegt hmmmmm.

Kortom Miriam is nog een beetje ziekjes maar we weten allemaal dat dit natuurlijk voor het beste is en dat het niet lang meer zal duren en Miriam herstelt zich weer. Dan kan ze eindelijk vast voedsel eten en zelfs leren praten en uiteindelijk zich bij de andere kinderen in het weeshuis voegen, ik denk dat ze dat laatste wel heel erg gezellig gaat vinden.

Cairo en en anderen

Het is alweer een hele tijd geleden dat een man zich voor het eerst aan mij voorstelde op kantoor met de naam Cairo.

De naam Cairo was me echter allang bekend, iedereen hier in de omgeving kent die naam.

Als je vanaf het nabijgelegen dorp Ruiru de zandweg inslaat die naar het weeshuis gaat vind je aan het begin van deze weg allemaal houten kraampjes en zelfs een paar stenen huisjes.

In en om die kraampjes vinden allerlei activiteiten plaats, het is een soort dorpje zeg maar.

Zo kun je er kranten kopen, groenten en fruit en nog veel meer. Ook is het mogelijk om je fiets er te laten repareren of om er een fiets taxi te nemen. Een arts heeft ook zijn praktijkje daar gevestigd. Al deze huisjes worden verhuurd door een en dezelfde man, zijn naam is Cairo, om deze reden is spontaan eigenlijk de benoeming van de omgeving ontstaan.

Deze Cairo is op kantoor gekomen om te praten over zijn familie.

Zo zegt hij: "Mijn kinderen zijn geldverkwisters en drinken plaatselijk gebrouwen drank, hun kinderen daar zorgen ze al helemaal niet voor, ik ben degene die voor de kleinkinderen zorgt.

Ook dat is ons niet onbekend want een aantal van Cairo's kleinkinderen zitten bij ons op school.

"Nu"zo vervolgt hij, "Ik ben een oude man, als ik dood ga hoe ik van mijn kinderen niets te verwachten, ik zoek mensen zoals jullie hier, jullie groeien als weeshuis en iedereen kan zien dat jullie op de juiste weg zitten, als ik dood ben willen jullie dan op mijn kleinkinderen passen?" Het gesprek staat Gladys (de sociaalwerker van SOFCC) en mij nog helder bij.

We hebben n.l. tijdens dit gesprek erg gelachen en Cairo zelf ook.

Cairo mag dan 76 zijn maar hij ziet er jonger uit dan menig ander en heeft energie voor 10.

Het was een gesprek vol grapjes.

Na dit gesprek kwam Cairo nog wel eens langs en we maakten praatjes als ik hem weer in het "dorpje Cairo" hem tegenkwam.

Een donderslag bij heldere hemel was het toen we hier hoorden dat Cairo was vermoord door een groep dieven.

Cairo is niet de enige die hier aan onderdoor ging de afgelopen tijd. Ook tijdens een kerkdienst hier vlakbij op zondagmorgen kwam een groep rovers binnen om de collecte op te halen, hierbij kwam 1 man om het leven.

De krant weet een heel groot artikel aan de toenemende criminaliteit in dit gebiedje. Zeker 4 doden in een periode van 4 weken. Je word er niet vrolijk van.

Wij denken hier vaak aan Cairo, we vragen ons af hoe het verder zal gaan met "Cairo's dorp", Cairo heeft veel kleinkinderen, sommigen al op de middelbare school en anderen slechts 2 jaar oud en de rest er tussen in. Meer nog vraag ik me af hoe het kan dat een groep mensen iemand koelbloedig kan vermoorden om slechts 30 Euro en een paar telefoonkaarten.

Cairo werd met een bijl door zijn hoofd doodgeslagen.

Bouw

Qua bouw gaan we hier gewoon verder met alles wat moet gebeuren.

De keuken en eetzaal, het middelbare scholieren/ gastenhuis een opslag en onlangs zijn we begonnen met de renovatie van het jongensverblijf. Ook werken we aan een muur die rondom het hele weeshuis zal gaan lopen, waarom dit nodig is hoe ik na bovenstaande niet meer uit te leggen.

Nou gezien mengelmoes in deze mail van verschillende onderwerpen in deze brief kunt u denk ik begrijpen waarom het deze keer niet mogelijk was er een samenhangend verhaal van te maken. Ik hoop echter wel dat u met deze brief

weer bijgepraat bent over vele zaken die ons hier bezig houden.

Voor nu,

Kwaheri

Ria Fennema